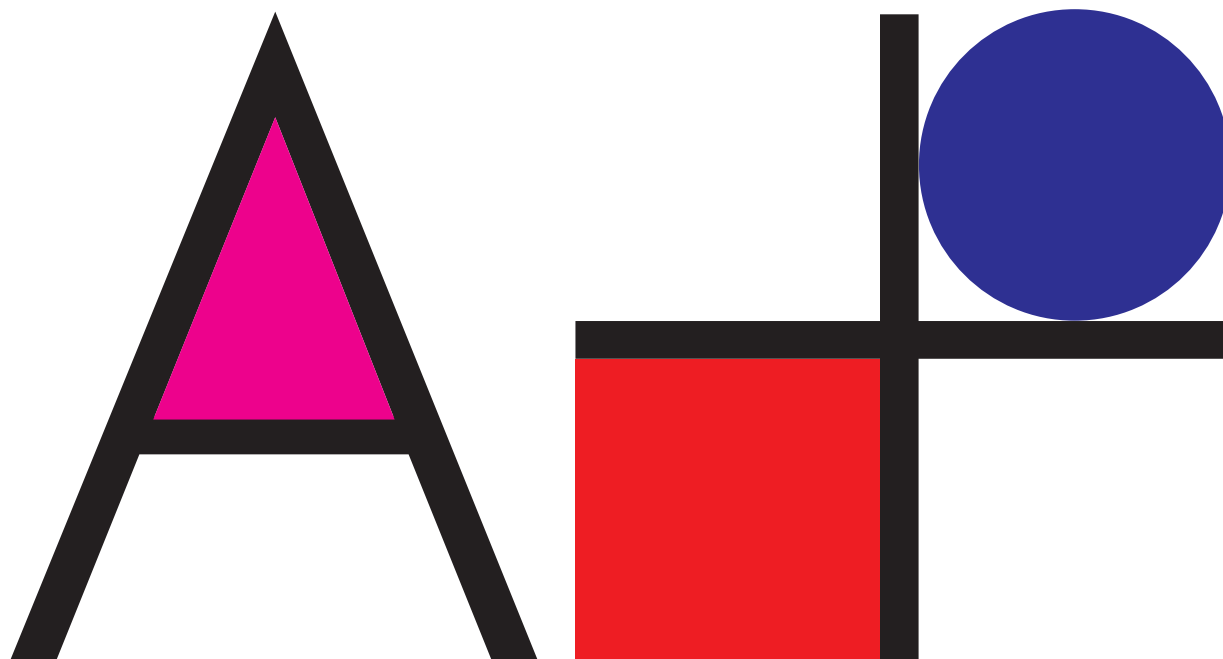

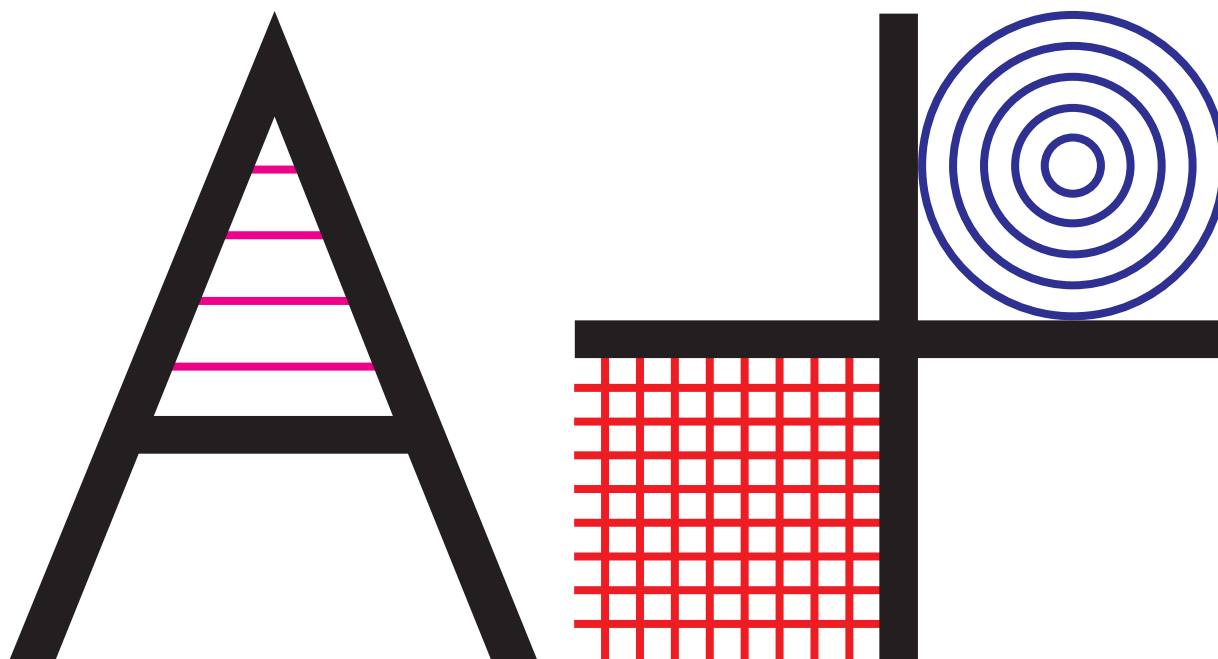

(...)

“N. vroeg me wat volgens mij architectuurkritiek dan wel was. Ik wist niet wat te antwoorden. Het liefst houd ik mij verre van dit soort vragen, net zoals ik mij op vragen als “wat is architectuur” of “wat is geld” het antwoord liever bespaar. Dergelijke begrippen hebben toch geen definities nodig? We weten immers wat ermee aangeduid wordt, en wat nu precies wel of net niet eronder valt doet niet veel terzake. We ervaren ze eerder als een midden, dan als een grens. Maar in dit gesprek leek de vraag van onontkoombaar belang te zijn.”

—Paul Vermeulen

Dis-cours

A+267 Augustus/September 2017

Edito

In the picture

- 10 Het huis van de Europese geschiedenis
Amélie Luquain
- 15 Binnendringen en buitenbreken
Véronique Boone
- 21 Geen goud, wel groen *Chloë Raemdonck*
- 25 Maquettegebouw *Carlo Menon*
- 31 Wanneer traditie en moderniteit hand
in hand gaan *François Gena*

Zoom in

- 35 Interview met Christian Kerez:
'Architectuurkritiek is toogpraat
geworden' *Lisa De Visscher*

Fundamenten

- 41 Intro *Pieter T'Jonck*
- 42 Zijn schrijvende architecten een
uitstervend ras? *Hilde Heynen*
- 44 'The Difficult Whole' onder woorden
gebracht. Interview met Kersten Geers
Pieter T'Jonck
- 49 'Teksten zijn plaatsen van tegenspraak'.
Interview met Paul Vermeulen *Bart Decroos*

52

Schrijven als kennistool. Interview met Lionel
Devlieger en Michael Ghyoot van ROTOR
Guillaume Vanneste

57

Discursieve praktijken.
Interview met Dirk Somers *Bart Decroos*

61

Uitgeven als daad van kritiek. Interview met
Pierre Hebbelinck *Guillaume Vanneste*

65

Het enige pad van de architectuur
Maurice Culot en Léon Krier

Guest

- 70 Scholen van de Franstalige Gemeenschap:
een overzicht *Marie-Cécile Guyaux*
in samenwerking met de Cellule architecture
de la Fédération Wallonie-Bruxelles

76

Product News

Zoom Out

- 86 De man van berkenhout *Pieter T'Jonck*
- 88 De kunst om verbanden te creëren
Charlotte Lheureux
- 88 Jong en eigenzinnig *Shendy Gardin*
- 92 Een halve eeuw stadsplanning in Brussel
Gitte Van den Bergh

94

Student

REDACTIE

Hoofredacteur
Lisa De Visscher
Adjunct-hoofredacteur
Pierre Lemaire
Eindredactie Nederland
www.controltaaldelete.be
Eindredactie Frans
Benoît Francès
Productiecoördinator
Grégoire Maus
Vertaling
Nathalie Collens, Nathalie Capart,
Alain Kinsella, Wouter Meeus,
Ann Michiels, Antoon Wouters
Vormgeving
Joris Kritis
Font
AEG Renner & Starling
Drukkerij
Die Keure, Brugge

Redactiecommissie
Arlette Baumanns, Olivier Bastin,
Francis Catteuw,
Adrien Verschuere, Agnieszka Zajac
Voorzitter
Ward Verbakel
Redactieadres
Ernest Allardstraat 21/3 –
1000 Brussel
redactie@a-plus.be
www.a-plus.be

A+ is een publicatie van
ICASD VZW
Informatiecentrum voor Architectuur,
stedenbouw en design

Verantwoordelijke uitgever
Philémon Wachtelaer
Ernest Allardstraat 21/3 –
1000 Brussel
Copyright ICASD
De verantwoordelijkheid voor
de gepubliceerde artikels berust
uitsluitend bij de auteurs.
Alle rechten voor het (zelfs
gedeeltelijk) reproduceren, vertalen
of herwerken zijn voorbehouden
voor alle landen.

RAAD VAN BESTUUR ICASD

Voorzitter
Philémon Wachtelaer
Vicevoorzitter
Chantal Vincent
Secretaris
Geert De Groote
Leden
Olivier Bastin, Dag Boutsen,
Sylvie Bruyninckx, Maarten Delbeke,
Paul Dujardin,
Brigitte Gouder de Beauregard,
Benoît Moritz,
Piet Van Cauwenberghe,
Eddy Vanzielegheem,
Ward Verbakel

PROGRAMMERING

Coördinatie
Marie-Cécile Guyaux
Projectcoördinatie
Roxane Le Grelle
Communicatie
Shendy Gardin

PUBLICITEITSREGIE A+ MEDIA

Rita Minissi, rita.minissi@mima.be
Tel +32 (0)2 332 37 82
Ernest Allardstraat 21/3 –
1000 Brussel

ADVERTEERDERS

Albintra
Bega
Bozar
Carrières Du Hainaut
Dornbracht
Duravit
Febe
Finstral
Foamglas
Geberit
Giacomini
Grohe
Group De Keyser
Gyproc
Hewi
Kaldewei
Kawneer
Koraton
Laufen
Nora Flooring Systems
Pfleiderer
Pierres Et Marbres De Wallonie
Poggenpohl
Renson
Reynaers
Saint Gobain Glass
Stad & Architectuur
Velux
Viega
Viessmann
Vitra
Vola
Wienerberger

Biografieën

François Gena

behaalde zijn diploma aan de architectuurfaculteit van de ULG, en werkt bij het Brusselse bureau Ledroit Pierret Polet. Daarnaast schrijft hij en verdiept zich in de architectuurtheorie en -praktijk.

Charlotte Lheureux

is praktiserend architect en schrijft een doctoraatsthesis aan de UCL. Ze verleent regelmatig haar medewerking aan verschillende kunst- en architectuurtijdschriften. Ze coördineert de 'Guide d'architecture moderne et contemporaine en Wallonie-Picarde' (fwb & Mardaga).

Guillaume Vanneste

is ingenieur-architect, docent en onderzoeker aan de architectuurfaculteit LOCI van de UCL. Hij heeft samengewerkt met Aeby Perneger en met Studio Secchi Viganò, en is vennoot in het bureau VVV architectes. Hij doceert architectuurprojecten op mastersniveau en doet onderzoek naar stedenbouwkundige oplossingen in verstooid gebied.

Chloë Raemdonck

bekwaamt zich sinds 2010 als ingenieur-architect in herbestemming en restauratie van beschermd erfgoed, waarbij ze zich in het bijzonder interesseert voor het energetische vraagstuk van deze gebouwen.

Veronique Boone

is burgerlijk ingenieur in architectuur (UGent) met een DEA in architectuurgeschiedenis (Sorbonne, Parijs). Ze doceert aan La Cambre Horta ULB, waar ze ook een doctoraatsonderzoek maakt over Le Corbusier en de film (onder medevoogdij van ENSAP Lille). Ze is op dit moment secretaris van de Belgische afdeling van Docomomo.

Bart Decroos

behaalde zijn masterdiploma architectuur aan de KU Leuven in 2015. Op dit moment werkt hij bij het Vlaams Architectuurinstituut, waar hij onder andere redacteur was voor de publicatie 'Bravoure Scarcity Beauty'. Daarnaast schrijft hij ook voor verschillende architectuurtijdschriften.

Hilde Heynen

is professor en voorzitter van het departement Architectuur, Stedenbouwkunde en Planning aan de KU Leuven. Haar onderzoek focust op kwesties van moderniteit, modernisme en geslacht in architectuur. Ze is de auteur van publicaties als 'Architectuur en Moderniteit', 'A Critique' en 'Back from Utopia'.

Carlo Menon

is architect en onderzoeker in architecturale geschiedenis en theorie. Sinds 2013 werkt hij samen met Sophie Dars rond een praktijk die zich bevindt tussen onderzoek, editie en projectontwikkeling. Zij zijn vooral co-oprichters van het tijdschrift 'Accattone' en commissarissen van de tentoonstelling 'Corporate Arcadia'.

Amélie Luquain

is architecte en studeerde af aan de ENSA-Versailles in 2016. Ze werkte bij verschillende Parijse architectuurbureau's zoals LVK, SEARCH of Atelier Du Pont, alvorens toe te treden tot de redactie van het architectuurtijdschrift Architecture CREE. Ze is eveneens jurylid bij eindjury's op verschillende architectuurscholen.

Vlaamse
overheid

UPP

Erratum

De tentoonstelling 'Find myself a city to live in' over het werk van De Smet Vermeulen Architecten die plaatsvond in de Singel in Antwerpen van 10 februari tot 11 juni 2017 werd georganiseerd door het Vlaams Architectuurinstituut (VAI).
Meer info op www.vai.be

Het enige pad van de architectuur*

In de jaren 1950, 1960 en 1970 viel Brussel ten prooi aan een bouwwoede die het gezicht van de stad grondig zou hertekenen. Volledige bouwblokken werden afgebroken om plaats te maken voor nieuwe wegen, kantoren en woningen. Een coherent plan op maat van de hele stad bestond niet en vanuit de politieke hoek hoefden de private ontwikkelaars weinig weerstand te vrezen. Vanuit architectenkringen kwam er wél veel protest. Naar aanleiding van de tentoonstelling *Save/Change the City* (zie p. 92) publiceert A+ uittreksels uit *L'unique chemin de l'architecture*. Dit vlammend manifest van Maurice Culot en Léon Krier werd voor het eerst gepubliceerd in het tijdschrift *AAM* in 1978 en schetst een duidelijk beeld van het toenmalige architectuurdiscours. Een discours voor het behoud van de stad dat vandaag volledig anders, maar toch van alle tijden is.

Maurice Culot en Léon Krier

(...)

Ons voornemen ten overstaan van de Europese stedelijke traditie is om de draad van het stedelijk discours opnieuw op te pikken, daar waar hij bruusk werd onderbroken door de *industriële beschaving*. Om dat discours voort te zetten, om werk te maken van het referentieproject waarin de stadsstrijd – en de democratisering van de beslissingsprocessen die ermee beoogd worden – erkenning vindt, maar ook een onmisbare bevestigende theoretische coherentie. De dagelijkse strijd die wordt geleverd door de bewoners van de Europese steden die bedreigd worden door de *moderne* stedenbouw, hebben ertoe geleid dat de bewoners comités gaan vormen, die in het beste geval uitgroeiden tot een verenigd front om de rampzalige gevolgen van het kapitalisme het hoofd te bieden. Zo zijn in Brussel de bewoners zelf de enigen die werkelijk een globaal alternatief hebben ontwikkeld voor de industriële onverzadigbaarheid – niet het bestuur, of dat nu socialistisch is of niet.

Maar we zijn niet naïef: de verenigingen van bewoners zijn daarom niet bij voorbaat vooruitstrevende groepen. De stadsstrijd integreren in de klassenstrijd vergt immense interne inspanningen, en ondanks de bemoedigende lokale omstandigheden moet een beroep worden gedaan op de sociale utopie. Het zijn de sociaal-utopische denkers die een coherent front moeten vormen tegen het proces van fragmentering dat het gevolg is van de maatschappelijke arbeidsverdeling.

Er mag niet vergeten worden dat de stad en haar wijken niet langer een proefterrein mogen zijn voor architecten. Het probleem van de we-

deropbouw van de Europese steden stelt zich niet op het vlak van individuele hoogstandjes, maar wel op het vlak van *architectuur* en *bouwkunde*. De iconografische en symbolische leegte van de *moderne* architectuur kan uiteraard worden verklaard door het feit dat het nooit architectuur is geweest, maar veeleer tot de categorie van *verpakking* behoort. In de meest ambitieuze gevallen is dat misschien *verpakkingskunst* geweest, maar niettemin nog altijd verpakking waarmee nooit een stad tot stand kan worden gebracht. De *moderne* architectuur kan evenmin als bouwkunde worden beschouwd. De bouwkunde kent haar oorsprong in de ambachtelijke disciplines. Ze werd als cultuurvorm door het collectieve geheugen overgedragen doorheen de geschiedenis, om uiteindelijk te worden tenietgedaan door de industriële arbeidsdeling en een onderricht dat zowel gestoeld was op een vervreemding van het uitvoeren en het weten, en op de verheerlijking van de *creativiteit*. Zo zijn architectuur en bouwkunde verdwenen, als intellectuele en als ambachtelijke cultuur. De stenen stad, de Europese stad, is in de ogen van de profeten van de mobiliteit een synoniem geworden van gevaarlijke, dodelijke starheid, om niet te zeggen van luiheid.

Terwijl de Europese steden meedogenloos het hoofd moeten buigen voor de brutale invasie van nieuwe infrastructuur van de vooruitstrevende industriestaat, komt het beroep van architecten in een crisis terecht waar sinds 1969 niemand is kunnen aan ontsnappen.

(...)

Er is vandaag dus geen hoop meer voor de meest gewetensvolle architecten om een vooruitstrevende ideologie te combineren met een professionele uitoefening van hun vak. Want tegen het meedogenloze proces van stadsvernieling zijn slechts twee zaken opgewassen: acties op stedelijk niveau die zich, in de huidige fase van industriële stedelijke ontwikkeling, beperken tot het proberen te vermijden van een verdere teloorgang, en die dus tijd proberen te winnen, en anderzijds het theoretische werk dat op strategische wijze ondersteuning biedt aan deze stedelijke acties. (...) De verklaring voor het feit dat dit artikel twee auteurs heeft, gaat verder dan een mogelijke vriendschapsband of internationale incrowd. Wij willen hiermee het bestaan benadrukken van een gelijkgerichte beweging op Europees niveau. Een beweging die samenbrengt, en niets te maken heeft met de

* Dit is een verkorte versie van het manifest 'L'unique chemin de l'architecture' van Maurice Culot en Léon Krier. Eerste publicatie: *Archives d'Architecture moderne* nr. 14, 2de kwartaal 1978.

esthetische avant-garde van intellectuelen die zich engageren in een dagelijkse strijd voor het behoud van bepaalde stadswijken, of anderen die een stadsproject ontwikkelen op basis van een persoonlijke reflectie over architectuur, in het kader van een pedagogische opdracht of met politieke of maatschappelijke doeleinden. Deze gelijkgerichtheid heeft niets gemeen met de grootschalige reclamecampagne voor industrialisering op de internationale congressen voor moderne architectuur; zij vertaalt daarentegen de wens om te ontsnappen aan de val van de fragmentering en maakt deel uit van een democratisch maatschappelijk project waarvan de modaliteiten nog niet helemaal duidelijk omschreven zijn. Maar wat vandaag van belang is, is niet om de respectievelijke verdiensten van de volksdemocratie, de dictatuur van het proletariaat of van de systemen van zelfbestuur af te wegen. Wat we allemaal gemeen hebben is de zekerheid dat de fundamenteën van de pre-industriële Europese stad – de wijken, de straat, de pleinen – de elementen zijn die opnieuw als basis moeten dienen voor de heropbouw van de door de *moderne* stedenbouw vernielde steden.

(...)

Zowel de ene als de andere verwerpt de *moderne* architectuur en stedenbouw in de mate waarin zij de fysieke en sociale vernieling van de steden (en het platteland) in de hand hebben gewerkt door zich te baseren op de scheiding van functies, op de mythe van het prefabriceren, op nutteloze typologische werken die zij voor zichzelf hebben ondernomen in naam van de sacrosancte *creativiteit*, op het principe van de mechanische mobiliteit van individuen en op de hoogmoedige en afgestompte weigering om het verschil te aanvaarden tussen architectuur en bouwkunde.

Zo ontstaat voor het eerst in de geschiedenis van de architectuur sinds de industriële revolutie een coherent Europees stedelijk project dat weerwerk biedt aan de beestachtige noodlottigheid van de winst. Gelijkgerichte reflectie, gelijkgerichte wegen. De paden die de architectuur bewandelt zijn niet veelvoudig, er is er maar één. Het enige doel waarvoor we ons gedurende meerdere generaties zullen moeten inzetten, is het uitwerken van een gemeenschappelijke taal. Want er moet van nul worden begonnen; het kapitalisme heeft immers alles verwoest, ook ons geheugen. We moeten beginnen met het herontdekken van de vergeten taal over de stad, waarvan de vormelijke perfectie in de 18de eeuw werd bereikt. Tegelijkertijd moeten we werk maken van haar modernisering op zo'n manier dat de taal de tegenstrijdigheden integreert van een project dat voortvloeit uit een Europees anti-industrieel verzet.

(...)

Er valt dus niets *te leren van Las Vegas*, behalve dan dat het een om een grootschalig project van bagatellisering gaat, een cynische poging om de resten van de grootste maaltijd van kannibalen te recupereren en te accommoderen, een wanhopige poging om het beroep van architect te rechtvaardigen, om het sociale nut ervan zo geloofwaardig mogelijk te maken ondanks het gebrek aan enig project. De Europese stad is een creatie van de intelligentie; het spoor zelf van deze intelligentie hindert de *bouwers van vandaag*, die maar al te blij zijn om met Venturi en andere consorten van het postmodernisme onverwachte intellectuele bondgenoten te vinden die er niet voor terugschrikken om elke pre-industriële traditie in de vergeethoek te dringen en plaats te maken voor een op winst gerichte opvatting van architectuur. Door zich af te zetten tegen elke directe communicatie tussen individuen, en door het principe van hun bezeten mechanische mobiliteit als verworpen te beschouwen, verwerpen zij de eigenlijke basis van elke stedelijke cultuur.

Copernicaanse omwenteling

Wanneer wij de noodzaak vermelden van een globaal plan, bedoelen wij allerm minst dat het land gedekt moet worden door plannen, maar wel dat prioriteit moet worden gegeven aan het bestuderen van de basismodellen die de mens als maatstaf nemen. De normaal denkende mens, en niet de aan grootheidswaanzin lijdende mens uit de ontwerpen van Speer, of de doofstomme die met de wagen en vol droefenis de lege en discontinue ruimten van de moderne stedenbouw doorkruist. In Bologna zijn het de oude parochies die uiteindelijk als model hebben gediend voor een waarachtig democratisch beheer, terwijl in Brussel de bewoners van de dichtstbevolkte wijk het stadsbestuur hebben verplicht om hun wijk opnieuw te voorzien van echte straten en echte pleinen. Want het concept van straten en pleinen heeft niets met modetrends te maken, maar is wel degelijk een historisch gegeven dat kadert in de Europese traditie. Het is geen kwestie van ze als stijl te imiteren, maar wel als welbepaald type. Een straat is een straat en men woont er niet op een bepaalde manier omdat er architecten zijn die de straat op een bepaalde manier hebben opgevat.

(...)

We moeten met veel daadkracht de Amerikaanse stad verwerpen en oer-Europees worden. Ons doel is geen vorm van supernationalisme dat onverenigbaar is met cultuur als dusdanig, maar we beogen wel de ontwikkeling van een intens maatschappelijk leven, waarin het hoogste niveau van communicatie mogelijk is, als antwoord op de geïndustrialiseerde media.

L'UNIQUE CHEMIN DE L'ARCHITECTURE

par Maurice CULOT et Léon KRIER

"Il faut un bon café noir pour trouver quelque allure à ces bâtisses de ciment armé. J'ai lu avec effroi (sur le dépliant publicitaire d'un constructeur américain) que ces gratte-ciel ont survécu au tremblement de terre de San Francisco. A y réfléchir un peu, je les crois pourtant plus périssables que des cabanes de paysans : celles-ci ont tenu debout mille ans : elles étaient interchangeables, elles s'usaient vite et repoussaient par conséquent sans histoire. Je suis content que cette idée soit venue à mon aide, car je considère avec plaisir ces longues et glorieuses maisons. Je crois que la surface est appelée à un grand avenir. Dans les pays civilisés, il n'y a pas de modes : c'est un honneur de ressembler aux modèles."

Choses qui passent. B. BRECHT, 1925.

L'industrialisation à outrance sans autre projet que la consommation a conduit à la destruction des villes et des campagnes. Les perspectives du 'progrès' sont désormais évidentes : tout sera détruit, tout sera consommé!

Le chômage croissant qu'engendre l'industrialisation (1) va, dans les années à venir, amplifier et accélérer le processus de destruction des villes et en corollaire, accroître l'aliénation des individus. Le progrès a atteint un stade que n'imaginaient certes pas les premiers penseurs socialistes, et il serait aujourd'hui vain de prétendre

nous appuyer sur la tradition pour magnifier les luttes urbaines et "exalter, grâce à l'imagination, le travail à accomplir, pour retrouver l'esprit de la révolution et non à remettre en circulation des fantômes" (2).

Il est trop tard pour évoquer les ombres du passé afin de les prendre à notre service. Les emprunts à l'histoire ne peuvent être envisagés que dans le cadre de stratégies de luttes urbaines précises, mais ils ne peuvent en eux-mêmes reconstituer un langage cohérent.

Ce que nous voulons dire, c'est qu'un changement de style ou de

mode ne suffira pas cette fois.

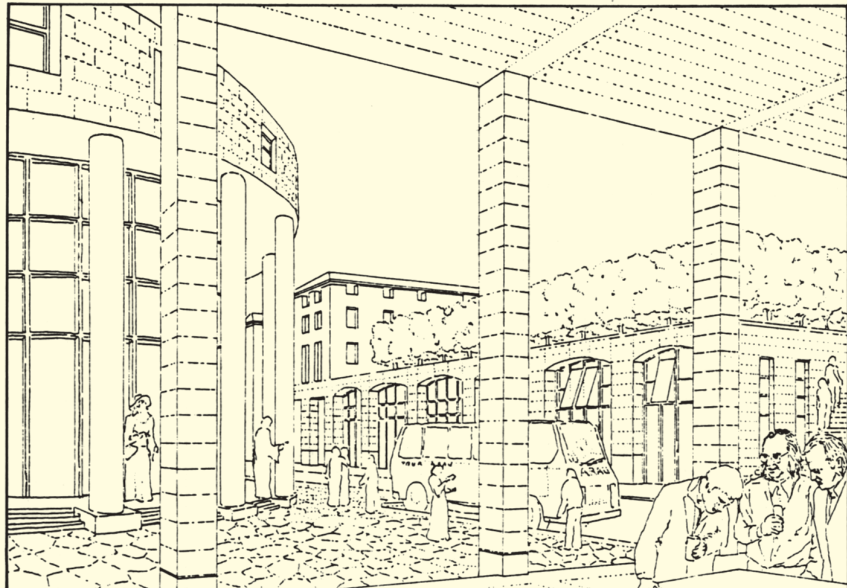
Nous avons après tout affaire à une génération qui dans les dernières 30 ou 40 années de leur vie professionnelle ont changé de style plus souvent que de cravates. Et il serait naïf de voir dans l'intérêt porté actuellement à l'architecture un signe évident de sa renaissance. La seule caractéristique que les plus récentes expériences ont en commun - de Venturi à Kroll en passant par les étoiles d'Ivry et la fièvre typologique qui ravage les écoles d'architecture - est leur nature fragmentaire et leur éclectisme formel provocateur.

LE MUSEE DES FORMES URBAINES

Construit au pied du socle - remanié - de la Cité Administrative de Bruxelles, dans le quartier le plus ravagé par l'urbanisme 'moderne' : le musée des Formes Urbaines.

C'est le point de raliement pour le tour organisé par l'Atelier de Recherche et d'Action Urbaines (ARAU) : "Bruxelles vu par ses habitants". En attendant le départ du car, R. Schoonbrodt, président de l'ARAU (à droite) donne quelques explications devant une maquette.

(Extrait du projet de reconstruction du centre de Bruxelles. S. Birkiye, P. Neyrinck, G. Busieau, Institut Supérieur d'Architecture - La Cambre 1978).

*Tegen de samenklontering van
gebouwen en individuen zetten wij de stad
en haar gemeenschappen.*

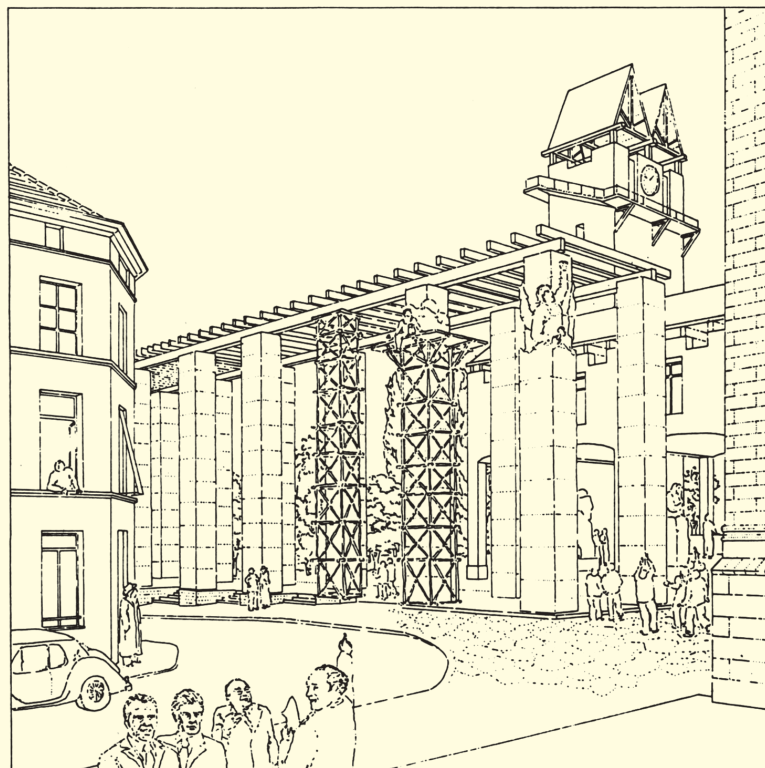
De enige manier om aan dit noodlot te ontsnappen is de maatschappelijke en industriële arbeidsverdeling te weigeren, maar ook door de professionele indeling van arbeid niet alleen te aanvaarden maar ook te versterken, waarbij het onderscheid tussen handmatig en intellectueel werk wordt geweigerd. Ons architecturaal project gaat alvast die richting uit: het probeert de sociale verdeling te verkleinen. En daar zit net de essentie van het politieke karakter ervan. Om "ons welzijn te vergroten zonder ons plezier te doen afnemen", of *à la limite* om ons voortbestaan te verzekeren, moeten wij onverwijd bijdragen tot de heropbouw en de erkenning van de ambachten, het handwerk. Want onder impact van de arbeidsverdeling is het ambachtelijke werk, dat altijd de basis vormde van de menselijke creativiteit en persoonlijke ontplooiing, een minderwaardige activiteit geworden. En het zijn de scholen zelf die de vernieling van de cultuur en de teloorgang van deze vorm van intelligentie in de hand hebben gewerkt. Gisteren werd die vrijwillige vernieling nog ingegeven door de *burgerlijke onverschilligheid*, maar vandaag wordt deze ongegronde rationaliteit versterkt door het gewicht van ondoordachtheid en cynisme. Meer dan ooit stelt de moderne beweging in al haar geschreven, gerealiseerde en pedagogische uitdrukkingen de Europese stad voor als een natuurlijk proefterrein van de *bouwers*. Zij die betrokken partij zijn bij de teloorgang van de steden, en dagelijks de strijd aanbinden, weten dat de administra-

tieve en artistieke neutraliteit een illusie is en dat de technici (ingenieurs en architecten) een beslissende rol hebben gespeeld in de verspreiding en veralgemening van de destructurende modellen van het handvest van Athene. Dat is ook de reden waarom wij ons gelijktijdig willen inzetten voor de stadsstrijd en voor de ontwikkeling van de nieuwe architecturale modellen die de voorbode vormen van een gedecentraliseerde, zelfbesturende maatschappij en niet, zoals naar het voorbeeld van het handvest van Athene, van een argumentatie die stoelt op het principe van een buitensporige industrialisering, een ongebreidelde mobiliteit, zonering, politieke en culturele centralisering enzovoort. De vrijheid die de media dagelijks en met alle mogelijke listen verkopen is niets anders dan de afhankelijkheid van de mobiliteit die vandaag de reden en het middel is geworden voor de sociale fragmentering. Een fragmentering die nodig is om elke weerstand en elk ontlukend intelligent verzet tegen het industrieel systeem de kop in te drukken. Suïcidale aliënering van zij die geen ander project hebben dan consumptie.

In het kader van een anti-industriële verzetsbeweging op Europese schaal leggen wij ons toe op theoretische oefeningen en praktische toepassingen (het architecturaal project) met het oog op de heropbouw van de steden. Deze stimulerende, verre van naïeve oefeningen bieden de kans om hypothesen te verifiëren, om vragen op te werpen en aan te zetten tot een debat en werken die allemaal kaderen binnen het enige pad van de architectuur. ▲■●

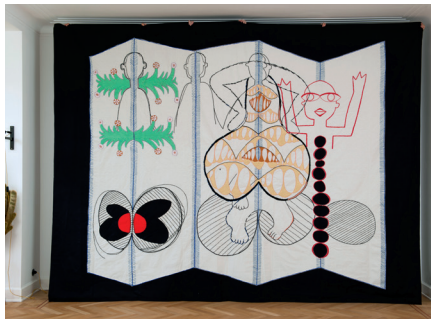
¹
William Morris in
Useful Work versus Useless Toil.

Dis-cours

Studentenproject voor de heropbouw van het centrum van Brussel
bij Kappellekerk, La Cambre, 1978

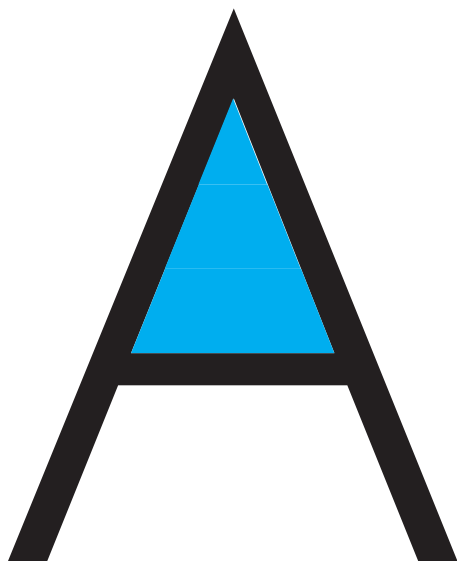
A+268: Dis-play

© Valérie Mannaerts, 'Pleasure in Making' (Curtain for Bozar), 2016

De integratie van kunst in architectuur bestaat al sinds de oudheid. Een wettelijk kader voor kunstintegratie in publieke gebouwen en openbare ruimte bestaat in België nog geen dertig jaar. Aan dit kader wordt nu gesleuteld. A+ zocht uit welke veranderingen er op til staan. Met projecten van Neutelings-Riedijk Architecten, V+, Bau-kunst, RCR en gesprekken met Valérie Mannaerts, Jean Glibert en Richard Venlet.

Abonnements

www.a-plus.be
abonnement@a-plus.be

A+: More than a magazine

25.09

Lezing

Filipe Magalhães

fala atelier, Porto

20:00 – Paleis voor Schone Kunsten, Brussel – Zaal M

Lezing in het Engels

€8/€5 (-26/60+)

24.10

Lezing

Christian Kerez

Christian Kerez Architects, Zurich

20:00 – Paleis voor Schone Kunsten, Brussel – Henry Le Boeufzaal

Lezing in het Engels

€8/€5 (-26/60+)

16.11

Lezing

Stephen Taylor

Stephan Taylor Architects, Londen

20:00 – Paleis voor Schone Kunsten, Brussel – Zaal M

Lezing in het Engels

€8/€5 (-26/60+)

21.11

Lezing

Carme Pigem

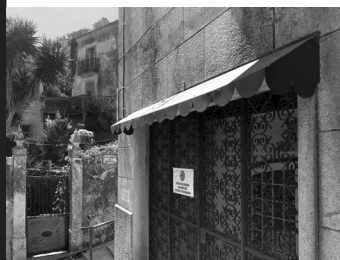
RCR Arquitectes, Olot

20:00 – Paleis voor Schone Kunsten, Brussel – Zaal M

Lezing in het Engels

€8/€5 (-26/60+)

Cover

Randmotief

© Richard Venlet